

Van houten keet via een eigen hal omhoog

Het Parool stuurt door de schatkamer van de Amsterdamse sport en stuit op wonderlijke verhalen.

STEVEN VAN DER GAAG

Elke keer als ik over de Haarlemmerweg naar de club fiets, zie ik in de verte al die naam op het dak,” zegt Gonnie van der Wouw (74). Ze kwam al in deze uithoek op sportpark De Eendracht toen langs één grasveld slechts een houten keet stond en handbal nog met elf spelers werd gespeeld.

Sporthal Aristos pronkt er nu in grote helblauwe letters op het dak van de hal. Een lange gang met kleedkamers verbindt de zaal met het clubgebouw. Het grasveld is geasfalteerd. Van der Wouw zit bij het raam met bestuurslid Kevin Kreuger (24). Toen zij de eerste paal sloeg voor de sporthal was hij net geboren. Van der Wouw: “Met de handballers van Wilskracht sloten we ons in de jaren vijftig aan bij de omnivereniging Aristos. Na een paar jaar vond men ons te duur vanwege de opkomst van het zaalhandbal. In 1959 zijn we toen alleen verder gegaan met dezelfde naam.”

Aristos is Grieks voor de beste. Sportief is die belofte nooit ingelost. Op een ander vlak wel: bouwen. Van der Wouw heeft een boekje meegenomen: *Bouwers en bouwstenen*. Daarin staat: ‘We hadden de plicht om voor een stenen lokaliteit te zorgen. Vele clubhuizen verrezen destijds dankzij de zogenaamde 1/3-regeling: de club spaarde 1/3, de gemeente leende 1/3 en schonk het laatste deel.’

Het laat zich lezen als een ode aan het verenigingsleven. Symbolisch is de oproep wc-rollen te gaan sparen. ‘Dat kan iets voor ons zijn.’ Het leverde honderd gulden op. In 1972 openden de deuren van het eerste stenen clubhuis. En dat was nog maar het begin. ‘Zullen we even naar de hal gaan,’ zegt Van der Wouw. In de gang stopt ze bij een foto van Wim de Veer.

Kevin Kreuger en Gonnie van der Wouw, trots nabij de sporthal van Aristos.

FOTO MARCEL ISRAEL

Hij draagt een witte broek en witte schoenen. “Velen hebben de kar getrokken, maar zonder hem was het nooit gelukt. ‘Eerst die hal, dan gaan

‘Velen hebben de kar getrokken maar zonder Wim was het niet gelukt’

we omhoog,’ was zijn slogan.” Van der Wouw – zelf oud-voorzitter en secretaris – heeft, in haar woorden, jaren met De Veer in het bestuur ‘rondgekeuteld’.

Noem het maar keutelen als je als

kleine handbalvereniging een plan maakt voor een eigen sporthal van destijds een miljoen gulden (nu ruim 450.000 euro). Dat was zo uniek dat het bij de gemeente in de la verdween. Van der Wouw: “Maar er was veel kennis in de vereniging. Carla Mulder was bijvoorbeeld betonconstructeur. En Karel Bakker had elektronica keten BCC opgericht. Die kennis en het elan van Wim overtuigden uiteindelijk de gemeente en de provincie.”

De Veer zag goed dat zaalhandbal de toekomst had, maar ook dat die grote anonieme gemeentelijke hallen elke saamhorigheid uit de vereniging zuigen. In 1989 was de hal klaar. En de vereniging bleek heel goed in staat

te zijn deze te exploiteren en te onderhouden. Van der Wouw: “Er kwam een maandagochtendpoetsploeg. En via een rooster van vrijwilligers draaiden we kantinediensten als de zaal was verhuurd aan andere verenigingen.”

De hal maakte trots, want eigen. “Je ziet bestuurders van andere verenigingen vaak jaloers rondkijken,” zegt Kreuger. Hij wijst op een bord in de zaal. ‘De enige handbalvereniging met een eigen sporthal.’ “We zijn nog steeds één van de weinigen.”

Door die hal is hij – getogen achter het sportpark – gaan handballen. “Mijn moeder vond het wel lekker warm. En moeders steken elkaar

aan.” Een talentvolle generatie groeide op bij Aristos, maar de beste spelers trekken naar topclubs als Aalsmeer en Volendam. De weg omhoog werd ondanks de hal nooit gevonden. “In 2008 hadden we nog vijf heren leden,” zegt Kreuger. De blauwe letters verdwenen langzaam onder het mos. Maar het tij keerde. Onder andere Kreuger kwam terug uit Volendam en ging in het bestuur. “We hebben nu vier mannenteams.” Van der Wouw geniet van het nieuwe elan.

Dankzij een samengaan met DSS speelt Aristos dit seizoen zelfs in de eerste divisie. De eredivisie lonkt. Beter zouden ze de inmiddels overleden Wim de Veer niet kunnen eren.